

Van: [REDACTED]
Aan: griffie@aaenhunze.nl; griffie@aaalsmeer.nl; fvanbeek@alkmaar.nl; raadsgriffie@almelo.nl; raadsgriffie@almere.nl; griffie@alphenaandenrijn.nl; griffie@amersfoort.nl; j.houtman@amsterdam.nl; gemeente@apeldoorn.nl; griffie@bergenopzoom.nl; hrijs@bodegraven-reeuwijk.nl; raadsgriffie@breda.nl; raadsgriffie@debilt.nl; griffie@denhelder.nl; griffie@doetinchem.nl; griffie@denhaag.nl; t.kuipers@coevorden.nl; jspier@haarlem.nl; a.vander.ploeg@hardinxveld-giessendam.nl; griffie@heerlen.nl; p.vanruitenbeek@hilversum.nl; griffie@leeuwarden.nl; g.van.leiden@leiden.nl; h.vansoest@gemeentemaasgouw.nl; griffie@gemeenteraadmaastricht.nl; griffie@middendrenthe.nl; toon.dashorst@ groningen.nl; griffie@oldenzaal.nl; raadsgriffie@enschede.nl; raadsgriffie@helmond.nl; griffie@oostzaan.nl; ita.joosten@peelenmaas.nl; griffie@renkum.nl; griffie@rijswijk.nl; griffie@roosendaal.nl; info@griffie.rotterdam.nl; raadsgriffie@sittard-geleen.nl; griffie@sliedrecht.nl; k.willems@stadskanaal.nl; griffie@sudwestfryslan.nl; m.van.hall@utrecht.nl; griffie@heuvelrug.nl; raadsgriffie@venlo.nl; griffie@vlaardingen.nl; gkocken@waalwijk.nl; mvanesterik@wijkbijduurstede.nl; griffie@winterswijk.nl; c.adriaanse@woensdrecht.nl; Raadsgriffie; raadsgriffie@zaanstad.nl; griffie@zoetermeer.nl; info@zutphen.nl; griffie@tynaarlo.nl; raadsgriffie@zeist.nl; teun.van.oostenbrugge@schouwen-duiveland.nl

Onderwerp: Onafhankelijk wetenschappelijk geïnformeerde politici en duur aanmodderen in diagnostisch-ònbevoegde jeugdzorg?

Datum: donderdag 27 januari 2022 11:00:31

Bijlagen: [REDACTED]

Geachte B&W, volksvertegenwoordigers,

In de pers zijn redelijke opmerkelijke artikelen te vernemen over wat wringt bij de jeugdbescherming, ook door *Defence for Children*, èn de afleidende, goedpratende propaganda die de jeugdzorglobby daarop verspreidt.

In De Hofbar (<https://www.youtube.com/watch?v=ZqrberM5Jds>) komt een voorgaande minister aan het woord.... En ja, ook een stukje van wetenschapper [REDACTED] en juristen staan er in.

De minister erkent dat hij zijn oor laat hangen naar wat de duurbetaalde doch gepolariseerde jeugdzorglobby influistert.

Zo kom je nooit aan de onafhankelijke wetenschappelijke analyses, die hoger op de ladder der onderzoekshierarchie staan.

De jeugdzorgpropaganda veroorzaakt bij pers, politici en kinderrechtters een *cognitieve dissonantie*. Uit de *confirmation bias* stappen is dan lastig, en dan zou er niets verbeteren. Men moet de propaganda doorzien:

Waar de jeugdbescherming tot 75%, naar woorden van prof. Jo Hermanns, minder kinderen binnen zou halen, en dan nog maar KORT, zijn er niet meer geld en meer pleeggezinnen nodig, doch minder.

Waar er aan terugplaatsing wordt gedaan door deskundigen, die wel therapeutisch bevoegd zijn, méér dan SKJ-geregistreerden, zullen er veel minder kinderen in de dure, aanmodderende drang- en dwangzorg zitten.

Waar de gezinsvoogdij de juiste communicatietechniek zou gebruiken, zijn er minder ouders geëpateerd, wat de ondeskundigen zien als agressief. Opvallend was dat prof. [REDACTED] een jeugdzorgacademie bij bureau jeugdzorg heeft gehouden met uitleg hoe de gezinsvoogden wel en hoe niet zouden moeten communiceren, om effectief te zijn. Maar opvallend is dat het aantal klachten over bejegening daarna juist opliep. De jeugdzorgwerkers hebben het kennelijk averechts begrepen, en dat melden ouders ook, die afgedreigd worden, angst wordt aangejaagd, zonder voorlichting ter voorkoming van een dure maatregel.

Waar de jeugdzorgwerkers hun geweten mogen volgen, geen 'productie-draaien' wordt opgedrongen, zal er minder verloop zijn van personeelsbezetting. De werkdruk zal

verminderen wanneer er vòòr een ingrijpende maatregel een diagnostische nul-meting wordt gedaan: dan ligt er reeds een diagnostisch verantwoord plan van aanpak (PvA) wat werk bespaart, en effectiever zal zijn.

Waar de jeugdzorg een indicatieve 'zorg' vermoedt, dient op een indicatie een diagnose met preventieve, inhoudelijke voorlichting te volgen.

Mèt een nul-meting kan er beter toezicht worden gehouden, èn de rechter kan naar lid 4 van BW1:255 veel *concreter* noteren waaraan gewerkt dient te worden zodat er wat meer rechtszekerheid komt voor ouders. Nu zijn de beweringen over ongedefinieerde 'onveiligheid' (dat niet in de wet staat) en vage 'zorgjes' te weinig concreet en aangetoond om ten gunste van het kind op niveau van kinderrecht IVRK art. 24 lid 1 en art. 25 bij verlengingen verweer te kunnen voeren, hetwelk oud-advocaat duidelijk omschreef in <https://jeugdzorg.wixsite.com/jeugdzorg/meer-prinsen> : "Jeugdzorg is niet weerlegbaar".

Er gaan miljarden naar jeugdzorg in plaats van jeugdgezondheidszorg. De jeugdspecialisten (met hogere beroepsregistraties zoals NVO-orthopedagoog, of BIG-arts/-psychiater) lopen door de bureaucratie van decentralisatie weg, zodat die hoge kennis verdwijnt, en niet binnen een decennium terug te halen valt. Verwar dit niet met jeugdzorgprofessionals, die even diagnostisch bevoegd zijn als professionele slaggers en monteurs. Ook volwassenen kiezen, indien een operatie zich aandient, voor een gespecialiseerd chirurg, en niet voor een 'professional' uit welk ander dan het medisch domein.

De politiek laat het al decennia over aan deze (niet-deskundige) 'professionals' in de jeugdzorg, waarover wetenschappelijk geschreven is:

<https://jeugdzorg.wixsite.com/jeugdzorg/wetenschap-tegen-jeugdzorg-1> (Proefschrift ██████████, 2018) of bijv. <https://vechtscheidingen.jimdofree.com/wetenschap/mythen-bij-jeugdzorgmeten/> (meerdere deskundigen).

Er valt dus wat te bezuinigen wanneer de jeugdbescherming op 25% gaat zitten ten aanzien van wegplaatsingen van één of beide ouders.

(<https://jeugdzorg.wixsite.com/jeugdzorg/politiek-en-jeugdbescherming>).

En waar politie of de scheidingsrechter een signaal van scheiding herkent, is het niet veel goedkoper om die ouders dirèct de training van Villa Pinedo aan te bieden (<https://training.villapinedo.nl/>); en daarna is het toch veel beter te meten welke mentale keuze elk der ouders heeft gemaakt?! Met de kennis uit die training kunnen ouders de tips volgen ten gunste van het geliefde kind, of aantonen dat hun psyche de wraak laat prevaleren op de uitstraling naar het ontvankelijke kind met voor hem nieuw twee huizen. € 90,- voor een training van Villa Pinedo... of € 90.000 voor het eerste jaar OTS+UHP?

Internist ██████████ vond met meta-analyse (hoog op de ladder der onderzoekshiërarchie) dat het wegplaatsen van kinderen ernstig schadelijk is.

(https://www.youtube.com/watch?v=_88sGsV0sPk of <https://jeugdzorgwetenschap.jimdosite.com/dwangzorg-schaadt/>). Dit komt overeen met de zeer grote controlegroep-studies van Joseph J. Doyle (<https://jeugdbescherming.jimdofree.com/kwaliteit/meer-doyle-wetenschap/>) die ook hoog in de onderzoekshiërarchie staan.

Ik hoop dat er interesse is voor de bijna 95.000 betroffenen OTS-ouders, en dus voor al die kinderen (en vergeten we al hun familie en vrienden?).

Andere informatie om de lage kwaliteit van ook therapeutisch-ònbevoegde jeugdzorg te scheiden van de effectieve en bevoegde (jeugd)gezondheidszorg:

Het verwonderd ouders dat de hele keten van jeugdbescherming, kinderrechtshouders en zelfs politici wel van o.a. de AZF (AdoptieZaken & Familierecht) recente onafhankelijke wetenschappelijke inzichten hebben ontvangen, met waar het in de jeugdzorg (dat geen jeugdgezondheidszorg is) te vaak mis gaat.

Dit zouden rechtshouders toch moeten willen weten om een goede afweging te maken? Het wegplaatsen van een kind, weg bij één of beide ouders (en vaak dan ook weg bij familie) blijkt uit divers opgezette wetenschappelijk onderzoek vaak schadelijker te zijn voor de ontwikkeling van de opgroeienden dan de beschermingsmaatregelen. Nergens in jeugdbeschermingsrapportages wordt deze afweging gemotiveerd. Vaak blijft het bij een vage bewering die als beschuldiging op de ouders wordt gelegd. Dat gaat ten koste van het kind. En ten koste van artikel 24 lid 1 IVRK. Beweringen zijn geen diagnoses. Rechtspreken op basis van beweringen is speculeren.

Ook bij enkel OTS worden ouders vaak afgedreigd door de 'jeugdzorg'. "U moet ons gehoorzamen, anders wordt uw kind uithuisgeplaatst." Er wordt geen inhoudelijke uitleg verstrekt wat ouders inhoudelijk zouden moeten doen op de vermeende bedreiging voortvarend te doen oplossen. Mr. ██████ schreef o.a.: <https://jeugdzorg.wixsite.com/jeugdzorg/meer-prinsen> over hoe de ouders geen inhoudelijk verweer kunnen voeren om hun kind te beschermen tegen de wetenschappelijk vastgestelde te grote kans op schade.

Alle AMHK's, RvdK, en G.I.'s hebben reeds in 2018/2019 van de AZF een eerste brief verkregen om tot implementatie te komen. Dat zou zelfs als consequentie hebben dat de werkdruk verlaagd wordt, met minder kinderen in beschermingsmaatregelen. Ook vorig jaar kreeg de keten, maar ook enige rechtbanken t.a.v. kinderrechtshouders, bijgaand [rapport](#).

Nu ██████ sinds 2007 in 2019 een definitief wetenschappelijk rapport heeft geschreven (<https://jeugdbescherming.jimdofree.com/kwaliteit/meer-doyle-wetenschap/>) dat hoog staat in de [onderzoekshierarchie](#), met een zeer representatief aantal (van tigduizenden) kinderen, die op de nominatie stonden uithuisgeplaatst te worden, en waarvan een deel random wel thuis mocht blijven met passende hulp, blijkt wel dat depressies, suïcide, tienerzwangerschappen, crimineel gedrag in deze valide controlegroep thuis veel minder voorkomt dan de wel uithuisgeplaatsten. Ook prof. ██████ vond dit in Zeeland en sprak op TV dat het aantal Uithuisplaatsingen wel naar maar 25% kon dalen en dan nog maar kort uithuisplaatsen (en werken aan terugplaatsen met specialisten).

Hoe komt het dat Nederlandse rechtshouders dit niet willen weten? Hoe komt het dat zij hierover geen kennis nemen om goed af te wegen, ook volgens de uitspraak van de CRvB in [LJN BD1113](#), als kinderrechtshouder ook als bestuursrechtshouder te controleren?!

Het negeren van rechterlijke uitspraken die niet naar de zin zijn van 'jeugdzorg' herkennen veel OTS-ouders, lid van de sociale media, maar ook pedagogen en advocaten heel goed. Het komt me voor dat bij jeugdbeschermingsrechtshouders er nog meer aan een beleidsstructuur wordt vastgehouden: dat de 'professional' het wel weet; maar ook de slager is professional..... (Slagers zijn ook niet goed in opereren).

Vele rechtshouders weten niet dat de gedragswetenschappers slechts met SKJ zijn geregistreerd, en zij onbekend blijven voor de gezinnen; naar de beroepscode die eigenlijk bij gedragsdeskundigen horen, dienen ze zelf het cliëntsysteem te zien en onderzoeken. Dat

gebeurt zelden. Zij gaan af op wat een diagnostisch-ònbevoegde jeugdzorgwerker kàn en wil doorgeven, en daarbij bedenken we wat ██████████ in haar proefschrift schreef over afgaan op eigen jeugdervaringen van de jeugdzorgwerker (die niet door niets die studierichting koos; <https://vechtscheidingen.jimdofree.com/wetenschap/mythen-bij-jeugdzorgmeten/>).

Hoe komt in die keten de attitude met cognitieve dissonantie (<https://jeugdzorg.wixsite.com/jeugdzorg/berndsen-pedagogische-kennis>) waar het om kinderen en niet om kindobjecten moet gaan?

|

En een analyse n.a.v. een discussie tussen advocaten en orthopedagogen:

"Codificeren èn passend diagnosticeren bij kindbeschermingsmaatregelen":

Het proefschrift van ██████████, "[Leren van het verleden voor het heden](#)", een dossierstudie naar de rechtvaardiging van jeugdbescherming in de praktijk {van de jeugdbescherming zelf}, 23 november 2020, Utrecht, geeft gaten aan in hoe een beschermingsrapportage tot stand komt.

De recente wetenschappen over het negeren en 'niet-afwegen' van de schadelijke kant van beschermingsmaatregelen voor het kind *tegenover* de vermeende bedreigingen (BW1:255 lid 1) die de hele jeugdbeschermingsketen bekend is geworden, zijn nog steeds niet geïmplementeerd.

We mogen – om verdere schade te voorkomen – derhalve verwachten dat deze gaten voortvarend gedicht zouden moeten worden ter voorkoming van "institutionele kindermishandeling" die bij het negeren vaak veroorzaakt kan worden door de jeugdbescherming.

Daarbij refereren we aan [arresten](#) inzake ██████████ e ouders versus Noorwegen, in gelijk handelen van de jeugdbescherming als in Nederland, vanuit het ervaren van het kind gedacht.

De wetgeving in [BW1:255](#), 265b en 266, maar mogelijk ook Rv149 en Jw3.3, geven te weinig houvast aan ouders om op vage, niet-aantoonbare beweringen het belang van hun kind op het niveau van kinderrecht [IVRK24](#) lid 1 te kunnen verdedigen.

De jeugdbeschermingsketen verweert zich al te vaak tegen verzoeken van ouders om tot een hoogwaardig meten te komen.

Punten die falen:

- In beschermingsverzoeken wordt zelden of niet bewezen dat ouders aantoonbaar en inhoudelijk brede preventieve voorlichting hebben verkregen; vaak wordt beweerd dat 'alle hulp heeft gefaald' zònder bewijs. Ouders mogen verwachten dat dit aantoonbaar is en op het niveau van 'onbezwaarde toegang tot de gezondheidszorg die passend is bij de zorgen' (naar de tweede volzin van [IVRK24.1](#)) om aan rechtszekerheid te mogen doen.
- De 'vooraf verkregen hulpverlening' wordt niet gespecificeerd met de

beroepsregistraties daarbij, zodat [het niveau](#) niet te meten valt voor een kinderrechter.

- Evenmin wordt bewezen of die hulpverlening verband hield met de [beweerde zorgen](#) aangaande de ‘ernstige bedreiging van de ontwikkeling van het kind’, waar de jeugdbescherming vaak volstaat met het beweren van “onveiligheid”; “onveiligheid” is niet eens gecodificeerd in genoemde wetsartikelen. Zo verwordt het cliché tot een vage bewering waaraan geen houvast voor verweer kan plaatsvinden.
- De beweerde bedreigingen in de jeugdzorgrapportages dienen in mate van bedreiging afgewogen te worden tegen de [wetenschappelijk](#) feitelijk vastgestelde schadelijke contra-indicaties van een maatregel.
- Evenmin wordt concreet gemaakt (met het oog op lid 4 van BW1:255) hoe die vermeende bedreiging moet worden afgewend. Ook hier blijven ouders in vage beweringen achter, te vaag om er iets zelf aan te kunnen doen. Zo heeft de G.I. alle ruimte om aan vertragingstactiek te doen, want ook het “voortvarend oplossen van de bedreiging” als taak bij een OTS schijnt zelden bewezen en aangetoond te moeten worden bij een rechter.

Hoe moet er gemeten worden om bewijs te kunnen leveren?

Bij codificatie over wat als ‘ernstige bedreiging’ zou moeten worden gezien, kunnen de jeugdbeschermers van alles beweren. De diagnostisch-ònbevoegde rechter heeft geen houvast zonder een bij de ‘zorg’ passende specialist te raadplegen, ook om toe te zien dat er aan gewerkt is en wordt tijdens de OTS.

Codificatie is nodig in de bewijslast van de jeugdbescherming. Anders kan er geen verweer komen door ouders waar dat nodig blijkt te zijn.

Bij het beweren dat ouders hulp hebben verkregen dat niet werkte (BW1:255 lid 1) of de ouders wel preventief inhoudelijk en breed zijn voorgelicht en werkelijke werkende, passende hulpverlening hebben verkregen (en niet een hele reeks niet passende hulpverleners), zou de jeugdbescherming bewijs dienen te leveren met de beroepsregistratie en specialisaties vermeld, en een diagnostisch rapport daarover.

Wanneer een diagnose vereist is voor een machtiging jeugdbeschermingsmaatregel, dan zijn financieel van de jeugdbescherming afhankelijke ketenpartners uit den boze. De *financiële ‘perverse prikkel’* waar kinderombudsman ██████████ het in 2013 over had (Pagina 93 in “[Is de zorg gegronde?](#)”) is *inhoudelijk* nog steeds niet opgelost door de politiek.

In de codificatie is dus nodig dat dit zo geregeld wordt dat de specialisten geen afhankelijkheid hebben aan de beschermingsketen.

Onderzoeksvragen vanuit de keten mogen niet sturend of beperkend zijn opgesteld, en liefst aantoonbaar in overleg met de ouders (en specialist) zijn opgesteld.

De onzin van ‘aanvaardbare termijnen’ moet verdwijnen. Met passende specialisten kan er ook aan derde opvoeders gehecht worden, en daartoe beoogd BW1:262 lid 3: “De gecertificeerde instelling bevordert de gezinsband tussen de met het gezag belaste ouders of ouder en de minderjarige.” Ook bij uithuisplaatsing. Daarbij is voor jonge kinderen een omgang nodig van drie dagdelen per week als minimum.

Dat zijn allemaal punten om te codificeren, om de rechter houvast te geven, en daarmee de ouders.

Bij codificeren is ook nodig dat er een bij de 'zorg' passende specialist gevonden wordt.

Bij [hechting](#) een hechtingsdeskundige en -therapeut.

Bij twijfel over de opvoedvaardigheden is feitelijk vooraf reeds een video-interactie-begeleiding (VIB) met voorlichting en nabespreking met de ouders nodig door een orthopedagoog-generalist. Dus er kan een diagnostisch rapport zijn gemaakt, ook over de voortgang of weigerachtigheid bij één ouder.

Bij verwaarlozing tevens een tijdelijke hulp in de huishouding om structuur aan te (laten) leren.

Bij scheiding moet in zo vroeg mogelijk stadium, ver voor een maatregel, reeds de ouders de [internettraining](#) van Villa Pinedo zijn verstrekt met de voorlichting dat daarna beter gemeten kan worden welke keuze elk der ouders heeft gemaakt ten dienste van dat ontvankelijke kind.

Enz.

Er zijn dus feiten nodig, zwart op wit.

En er moet aan voorwaarden van kwaliteit gedaan worden, aantoonbaar.

De specialisten moeten naar hun beroepscode werken (en die ook vermelden), en zijn dan dus ook tuchtrechtelijk aan te spreken; nu zijn gedragswetenschappers buiten hun code aan het adviseren zonder het cliëntsysteem zelf te zien en te onderzoeken, uitgaande in advies op wat een diagnostisch-ònbevoegde kan en wil doorgeven in een MDO, met alle sturing die deze zich daarbij meent te mogen veroorloven. Ouders zien nu geen deskundigen.

Ook moet gecodificeerd zijn dat de ouders [alle stukken in dossier](#), ook de werkaantekeningen die gebruikt zijn in het MDO, en welke tot een besluit hebben geleid, alsmede het stuk uit [AVG30](#) wat eens contactjournaal heette, regelmatig aangevuld, verkrijgen, vèr vòòr de rechtszittingen. Deze stukken dienen voldoende concreet te zijn, wars van vage termen of met volgbare uitleg in de voetnoten.

Metten middels echte diagnostiek met voorlichting is onontkoombaar om onwaarheden buiten de rapportages te houden. Sfeertekeningen om ouders te demoniseren zijn geen waarheden en horen in de rechtsvinding niet thuis, ook al heeft het civiel te zijn. Het gaat te vaak om gijzeling van het kind zonder afweging van wat de recente wetenschappen zeggen over de werking van een beschermingsmaatregel.

|

B&W:

Alle B&W's hebben in 2013 al een waarschuwende brief verkregen over de ongebreidelde kosten door jeugdbescherming in te kopen: <https://jeugdbescherming.jimdofree.com/> (brief). Inkoopcontracten moeten ook voorwaarden en ontbindingen kennen t.a.v. effectiviteitsonderzoek dat niet enkel geschiedt op het axioma dat de jeugdbescherming valide zou meten, want wetenschappelijk bewijs ligt er dat de jeugdbescherming niet valide meet en dan ook nog niet graag wenst terug te plaatsen en ouders preventief voor te lichten ter voorkoming van een dure aanmodderende beschermingsmaatregel, die vaak

schadelijk blijkt en voor gevolgkosten zorgt.

De propaganda vanuit de jeugdzorg overstijgt níét de diagnostieke wetenschappen!

Conclusie:

Jeugdzorg is geen zorg, en lijkt niet wat het schijnbaar lijkt. Het is geen maatschappelijke gezondheidszorg en zorg die uit diagnostiek voortvloeit.

--

Met vriendelijke groet,

[Redacted]

AdoptieZaken & Familierecht (AZF)

[Redacted]

t. [Redacted]

[Redacted]

- Bijlagen

STRUCTURELE ZELFRECHTVAARDIGING

Het is aan ieder die met jeugdzorg te maken heeft of heeft gehad, bekend dat de medewerkers van Veilig Thuis, van de Raad voor de Kinderbescherming en van de gecertificeerde instellingen niet in staat zijn oordelen en adviezen in hun rapportages te onderbouwen met wetenschappelijk bewijs. Zij beschikken immers niet over de academische vaardigheid om valide en betrouwbare onderzoeksinstrumenten te gebruiken en om volgens de bijbehorende normen te rapporteren.

Ook zijn zij niet bevoegd en onbekwaam inzake diagnosestelling. Met andere woorden, zij zijn niet in staat om, als er al sprake is van een aantoonbare bedreiging van de ontwikkeling van de minderjarige, professioneel en volgens de daarvoor geldende objectieve methoden en normen, vast te stellen welke schadelijke effecten aan welk ontwikkelingsdomein aan de orde is.

Het is een aangetoond feit, en gezien het voorgaande onontkoombaar, dat de rapportages van genoemde medewerkers en instanties doorgaans van onvoldoende kwaliteit zijn. Met verregaande (negatieve) consequenties voor betrokken kinderen en hun (groot) ouders. De beslissingen en beschikkingen van kinderrechters zijn daarvan het onweerlegbare bewijs en staan dikwijls bol van pseudo pedagogische bakerpraatjes. Empirisch pedagogische en ontwikkelingspsychologische vaststellingen worden dan, als deze al bekend zijn, ondergeschikt gemaakt aan bijgeloof, subjectieve interpretaties, aannames, eigen opvoedingservaringen en verzinsels.

Een voorbeeld van zo een veel voorkomend bijgeloof is de bewering dat geen contact met een vader of moeder van de minderjarige, op latere leeftijd leidt tot identiteitsproblematiek. Er is geen enkel betrouwbaar en valide pedagogisch of psychologisch onderzoek waarmee dat tot nu toe is vastgesteld. Desondanks wordt de bewering met regelmaat gebruikt als onderbouwing voor een omgangsmaatregel.

Veel ouders en minderjarigen worden door de subjectieve, kwalitatief ondermaatse rapportages en ondeugdelijke beschikkingen in negatieve zin gestigmatiseerd en soms ook gedemoniseerd. Het is dan ook niet verwonderlijk dat veel ouders en minderjarigen zich verzetten tegen de "leugens" in de rapporten.

Maar zijn het wel allemaal leugens? Het gaat in elk geval om onwaarheden in de rapportages en die roepen als zodanig onmiddellijk strijdigheid op met artikel 21 van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering en artikel 3.3 van de Jeugdwet. Beide artikelen schrijven immers voor dat de van belang zijnde feiten naar waarheid en volledig dienen te worden aangevoerd.

Maar, een onwaarheid is niet als vanzelfsprekend een leugen. Een onwaarheid kan ontstaan door emotionele vertekening, door onvoldoende communicatieve vaardigheden op het punt van onbevooroordeeld luisteren, door slordigheid, door domheid, door confabulatie, door een onzorgvuldige voorbereiding, en/of door gebrek aan wetenschappelijke kennis

Een onwaarheid wordt pas een leugen indien iemand bewust en opzettelijk onwaarheid spreekt. Met andere woorden een leugenaar kent de waarheid en is in die zin dus niet onwetend.

Onjuistheid, onwaarheid, subjectieve interpretatie, aanname, hypothese, verzinsel of leugen, het blijkt heel moeilijk tot bijna onmogelijk, om deze fouten in rapportages en beslissingen gecorrigeerd te krijgen. Onterechte en negatieve stigma's blijven ouders en kind dan jarenlang achtervolgen.

Wat maakt het voor de jeugdzorgwerkers, de gedragswetenschappers, het management, de kinderrechtshouders, de politiek, de klachtencommissies en de tuchtcolleges nu zo moeilijk om aantoonbare fouten/onwaarheden te erkennen en te corrigeren? Wat beweegt kinderrechtshouders om de jeugdzorgwerkers van de Raad voor de Kinderbescherming en van de gecertificeerde instellingen bijna onvoorwaardelijk in hun advies te volgen? Wat beweegt de leden van klachtencommissies en tuchtcolleges om klagers te dwingen met onweerlegbaar bewijs te komen en beklaagden uit de wind te houden door elke bewering van beklaagden als vanzelfsprekend voor waar te houden en door beklaagden geen scherpe, klachtrelevante en toetsende vragen te stellen?

Dat is het fenomeen van **cognitieve dissonantie**. Cognitieve dissonantie ontstaat als zich psychische spanning ontwikkelt omdat meerdere observaties, gedachten of overtuigingen niet met elkaar verenigd kunnen worden. Bijvoorbeeld als het feitelijk handelen in strijd blijkt met het positieve zelfbeeld. "Cognitieve dissonantie veroorzaakt psychisch ongemak, dat kan variëren van lichte wroeging tot zware psychische nood."*

De jeugdzorgwerkers en gedragswetenschappers worden door zichzelf, door de kinderrechtshouders, door klachtencommissies en door de tuchtcolleges gezien als professioneel, intelligent, integer en als de deskundigen die weten wat goed voor kinderen is en die geen ernstige fouten maken; jeugdzorgwerkers worden nu zelfs jeugd- of gezinsprofessional genoemd. (Overigens is dit zelfbeeld ook eigen aan leden van tuchtcolleges, klachtencommissies en aan kinderrechtshouders).

Wanneer zij worden geconfronteerd met eigen handelen dat strijdig is met dit positieve (zelf)beeld – bijvoorbeeld het bewijs van onwaarheden in een rapportage of een foutieve beslissing over een beschermingsmaatregel of een partijdige klachtbehandeling – dan ontstaat een sterke en pijnlijke dissonantie. Hun zelfbeeld van 'ik ben een professional' wordt tot in de kern aangetast. En al helemaal als zij worden 'betrap't door de in hun ogen 'niet professionele' ouder(s).

Onderzoek aangaande dissonantie maakt ook duidelijk dat ons zelfbeeld over het logisch verwerken van informatie niet klopt. Het tegendeel is namelijk het geval. Nieuwe informatie wordt alleen voor waar en nuttig gehouden als deze past in ons zelfbeeld.

Zo niet, bijvoorbeeld in geval van feitelijk aantoonbare onwaarheden in rapporten, dan wordt deze informatie als absurd of bevooroordeeld afgedaan. De behoefte om het zelfbeeld in stand te houden is zo sterk dat mensen die het bewijs van hun ongelijk onder ogen moeten zien dit op de een of andere manier zullen bekritisieren, vervormen of wegwuiven. De Britse politicus Lord Molson zei ooit heel kenmerkend: "*Eventueel aanvullend bewijs zal ik bekijken teneinde de mening die ik al heb gevormd, te bevestigen.*"

De schakels in de jeugdzorgketen hebben de rotsvaste overtuiging dat zij zaken en gebeurtenissen duidelijk kunnen waarnemen, zoals deze echt zijn. In de sociale psychologie wordt dit verschijnsel naïef realisme genoemd. Het is in feite een blinde vlek omdat het uitgaat van de illusie:

mijn eigen rapporten/beslissingen zijn altijd correct, want als ze niet correct zouden zijn zou ik ze niet schrijven/nemen.

Cognitieve dissonantie is overigens niet alleen een psychisch verschijnsel, maar ook neurologisch aangetoond. Niemand kan zich eraan onttrekken.

Wat doet de deskundige, de rapporteur met een pijnlijke dissonantie? Ruitelijk erkennen en corrigeren ligt dan in termen van professionele integriteit en volwassenheid, het meest in de rede.

Helaas blijkt dat hoe deskundiger men zichzelf vindt hoe minder men geneigd is fouten te erkennen. Men laat dan zijn/haar ethisch kompas en wetenschappelijke normen los en gaat op zoek naar dissonantievermindering met als uitgangspunt het positieve zelfbeeld in stand te houden. Dus zijn er beweringen nodig om van de ontstane dissonantie af te komen zonder dat de fouten erkend behoeven te worden. Deze wijze van **zelfrechtvaardiging** komt structureel voor bij kritiek op rapporten, bij beslissingen van kinderrechters en die van klachtencommissies en tuchtcolleges.

Gebruikelijke vormen van zelfrechtvaardiging zijn o.a.

- verklaren dat de onwaarheden ‘eigenlijk’ toch wel waar zijn als zich dat niet had voorgedaan. M.a.w....., als....als....als....;
- het benadrukken van de elementen die *wel* als waar kunnen worden aanvaard;
- niet ingaan op de kritiek;
- de dooddoener *daar herken ik mij niet in*;
- degene die kritiek levert of een klachtenprocedure start beschuldigen van de strijd aan te gaan;
- de wereld verdelen in wij en zij: wij de professionals versus zij de ondeskundige cliënten;
- kritiek afdoen als absurd of bevooroordeeld;
- het stereotyperen of doelbewust negatief wegzetten van cliënten als dom, immoreel, verstandelijk beperkt, kindermishandelaar, ouderverstoter. Op basis van deze stereotypen behoeft de jeugdzorgwerker, de kinderrechtter, de gedragswetenschapper, enzovoorts zich niet schuldig te voelen over onjuistheden in rapportages en beschikkingen. Sterker nog, het maakt deze ‘jeugdbeschermers’ ongevoelig voor tegenbewijs, rationaliteit en weerlegging;
- confabulatie, het vervormen van onze herinneringen: de rapporteur weet zeker dat de cliënt dit of dat heeft gezegd of zich zus en zo gedragen heeft, terwijl het in werkelijkheid nooit heeft plaatsgevonden. Door het ontbreken van valide en betrouwbare onderzoeksinstrumenten wordt de eigen gecreëerde werkelijkheid tot ultieme waarheid verheven. Het verschijnsel wordt ook wel bevorderd door bronverwarring: cliënten worden dan verwisseld i.c. met elkaar verward;
- het niet hanteren van een wetenschappelijke denkhouding. Kenmerkend voor een wetenschappelijke denkhouding is dat men procedures hanteert die kunnen aantonen dat de oordelen en adviezen in rapportages mogelijk onjuist zijn. Het ontbreken of niet toepassen daarvan voorkomt dat je als rapporteur of rechter wordt geconfronteerd met de wrede werkelijkheid dat je je vergist hebt;

- Het door kinderrechtshouders, klachtencommissies en tuchtcolleges niet (willen) toetsen van de als feiten aangevoerde informatie;
- weggelaten;
- negeren of doodzwijgen.

“We zijn allemaal in staat dingen te geloven waarvan we weten dat ze onwaar zijn, om vervolgens, als ons ongelijk uiteindelijk bewezen wordt, de feiten schaamteloos zó te verdraaien dat het lijkt alsof we gelijk hadden. Intellectueel kunnen we dit proces eindeloos volhouden: de enige rem erop is dat een misvatting vroeg of laat op de harde werkelijkheid botst, meestal op een slagveld.”

– George Orwell (1946)

NB: het is bepaald niet uitgesloten dat de in deze notitie genoemde functionarissen, als zij al op deze notitie reageren, ook dan wederom niet aan het fenomeen cognitieve dissonantie zullen kunnen ontkomen.

[naam]

**Gedragswetenschappelijk onderzoeker/adviseur
Consultant Kinderrechten.**

6 september 2021

*

Theoretische elementen en citaten zijn ontleend aan het boek “ER ZIJN FOUTEN GEMAAKT” (maar niet door mij). Carol Tavris & Elliot Aronson. ISBN 978 905712 339 9.